

OPINIONS

Nº 92 - Any 2017

Quan l'amor és vertader...

No fa gaires dies em va estranyar no trobar a la Sra. Maria a la sala d'una residència geriàtrica on, un cop al mes, organitzen una estona de ball. Ella, no se'n perdia ni un sol d'aquests dies, doncs, tot tenint 86 anys, segueix sent molt balladora.

Al preguntar a una cuidadora on era, em va respondre que quasi segur devia ser a la seva habitació. Vaig anar-hi per esbrinar què li passava, i, només veure'm, es va posar a plorar amb llàgrimes que corrien rostre avall acompanyades d'un singlot que quasi no la deixava parlar.

Vaig seure al seu costat i, amb les seves mans dins les meves, em va dir que el seu Joan, amb qui havia compartit tot una vida, havia marxat per sempre. Em va explicar amb detall com s'havien conegut i com es van casar a pesar de l'oposició dels seus pares; el feliços que varen ser malgrat van passar gana, malalties, la mort dels dos únics fills... més penes que alegries; però sempre, recolzats l'un en l'altre ho havien superant tot. No se'n podia fer el càrrec que, de cop i volta, el seu estimat l'hagués deixat sola.

Vam parlar quasi dues hores i em va ensenyar fotos de tot una vida, algunes, esgrogueïdes pel pas del temps. Mentre les miràvem, van avisar era hora d'anar a sopar, i, amb dos petons, em vaig acomiadar amb la promesa que tornaria perquè m'expliquéss més coses.

En arribar a casa i pensant en la conversa que havíem tingut, em va venir a la memòria un llibre que vaig llegir fa anys on l'argument era semblant al que m'havia explicat la Sra. Maria i creient que, en uns temps on hi ha tant desamor, escriure una petita història on l'amor prevalgués per damunt de tot no estaria malament, vaig començar a escriure el relat següent:

Ella es diu Clara (filla única del director d'una empresa multinacional) i ell Pau, també fill únic, però, de pares treballadors i de posició humil.

Anaven junts a l'escola, i, a la sortida, recollien el gos d'en Pau perquè corretegés per la vora del riu mentre ells, agafaven pedretes que l'aigua havia arrodonit i les retornaven al riu amb força, per veure qui feia els cercles més grans.

Algun dia en Pau, li ensenyava a enganxar esques a un ham per després llençar la canya i pescar algun peix. Però, la Clara, que no li agradava veure com el peix lluitava per alliberar-se del ham, va establir la condició que, tots els quins quedaren enganxats els tornarien al riu.

Mentre esperaven que algun peix encuriosit per l'ham, fos víctima de la seva xafarderia, es recolzaven sota una gran alzina. Llavors en Pau, treia l'harmònica que duia a la butxaca de darrera els pantalons i fent grans reverències li dedicava músiques que ell s'inventava.

I, així, mica a mica, es van fer inseparables.

La Clara sempre que tornava cap a casa pensava que els seus pares, com feien sempre, li preguntarien on havia estat i amb qui; però, sabent que en Pau no era del seu grat, per la seva condició humil, va aprendre a mentir.

En Pau, no volent enfrontar-la amb ells, va suggerir deixar de veure's; però ella, amb gran convicció li va dir: *"tan se val el que diguin, t'estimo i sempre t'estimaré i, si s'hi oposen, ja trobaré la manera per estar junts"*.

Malgrat tants bons desitjos, va arribar un dia en que van destinar el pare de Clara a un altre país i ella que encara era molt jove es va veure obligada a seguir-lo.

El dia que es van acomiadar, en Pau, entre petó i petó, li va dir: *"estarem lluny l'un de l'altre, però, el meu amor perdurarà siguis on siguis; t'escriuré i, així que pugui, t'aniré a buscar"*.

Durant molt temps, la va escriure cada setmana explicant-li la seva vida afegint sempre quan l'estimava; però, per raons que no va comprendre, la Clara mai va contestar.

La Clara:

Cada dia mirava la correspondència, i... res de res, ni una lletra d'en Pau. Amb gran estranyesa i tristor que li produïa fins i tot un dolor intern, va arribar a la conclusió que l'havia oblidat. Amb el temps, aquella tristesa va anar amainant, però, sempre que el recordava, aquella buidor que li omplia les entranyes retornava.

Va finalitzar els estudis en belles arts doncs tenia talent per a ser una gran pintora i no li van mancar pretendents, però, cap li va fer el pes per casar-s'hi fins que un dia, un home madur i vidu li va proposar matrimoni.

Segons els seus pares era "un bon partit" i ella... l'apreciava. Era un home educat, culte, amb prestigi, amb negocis arreu del món, i, al seu costat, se sentia segura, valorada i estimada. Malgrat no n'estava enamorada, va acceptar la proposta.

Un dia, tot prenent un te, va llegir un reportatge sobre un director d'orquestra que havia fet una gira per tot el món i que, a la setmana següent, dirigiria un concert en una ciutat del país on ella vivia. Com que li agradava molt la música, va llegir la crònica sencera, i, la sorpresa va ser majúscula quan va veure el nom del director i els elogis que feien d'ell. L'escrit finalitzava dient que, en aquell moment descansava al lloc on havia nascut.

El sotrac que li va fer el cor va ser immens, quasi es va quedar sense alè i la certesa del descobriment gairebé la va marejar. El director d'orquestra era... el seu Pau.

¡¡Quants records!! ¡¡quant s'havien estimat i quantes peripècies havien passat per poder veure's!! Però, en Pau, després del comiat, mai l'havia escrit com havia promès i segurament després de tants anys, altres dones haurien fet que l'oblidés.

Sense mesurar el què podia passar, va decidir fer el que en aquell moment li dictava el cor... anar a veure'l.

Les participacions de boda ja s'havien enviat i es començaven a rebre regals. Malgrat s'havia de donar les gràcies i està pendent de moltes coses, va comunicar a la família i al seu promès que marxava uns dies per relaxar-se del tràfec que li donava preparar el casament; i, sense fer cas de les objeccions que varen posar, amb un gran determini va marxar.

Van ser moltes hores de camí, i, mentre conduïa, anava pensant com el trobaria, què li diria i quina reacció tindria ell en veure-la. Pensar-hi li proporcionava tal ofec que va haver de parar varies vegades per refer-se.

El recordava alt i prim; les mans (malgrat feia anar l'aixada amb contundència), quan l'acariciava ho feia amb molta delicadesa; va recordar també els ulls que llegien els seus pensaments i, una veu baronívola i càlida que escoltava embadalida quan li llegia preciosos poemes a la vora del riu.

I allí estava ella, una dona de trenta anys, dins un cotxe, promesa per casar-se abans d'un mes; amb un sentiment profund adormit feia molt temps però que, en les últimes hores havia despertat amb tanta força, que havia arrasat fins i tot el raonament.

Quan faltava poc tram per arribar, va veure un home que trastejava pel jardí. Era un home fornit que portava texans, una camisa a quadres vermells i negres sense cordar i botes d'anar pel camp; però, la manera de moure's semblava la que recordava d'en Pau.

En Pau:

Amb un gran esforç (doncs havia de compaginar treballar la terra i els estudis), va fer la carrera de música, i, a més, es va especialitzar per ser director d'orquestra. No solament ho va aconseguir sinó que, la seva destresa amb la batuta, va ser reconeguda mundialment.

Era un home senzill que havia arreglat la casa dels seus pares als afores del poble on havia nascut. Un lloc on després de fatigoses gires hi trobava refugi i podia relaxar-se sentint el soroll de l'aigua del riu; contemplar les postes de sol que, entre muntanyes, adquiria uns colors ataronjats meravellosos; llegir poemes que parlaven d'amor o de soledat ajagut en un gronxador que hi havia al porxo de la casa i sota la llum de la lluna somiar amb la seva Clara.

Un dia, mentre feinejava pel jardí traient herbassar, va sentir un cotxe que s'apropava. Encuriós (doncs era un camí que finalitzava a casa seva), va mirar qui podia ser.

Era una dona que per uns moments li va recordar la Clara. S'hi va anar acostant i... sí que ho era. Va quedar garratibat. No podia creure que després de tants anys de silenci fos allí. Estava convençut que l'havia oblidat, cosa que ell, malgrat tots els intents, no havia pogut aconseguir.

Durant uns segons es van mirar l'un a l'altre amb silenci. Un silenci que era un compendi de molts sentiments.

Quan per fi en Pau es va sentir en condicions de parlar li va dir dolçament com si no hagués passat el temps: "*Hola Clara me n'alegro molt de veure't*". Ella va respondre amb un fil de veu carregada d'emoció: "*Jo també me n'alegro Pau*". Es van anar apropant fins que ell la va rodejar amb els seus braços i la va estrènyer fortament. Ella, es va deixar abraçar i al sentir la calidesa del seu cos va començar a plorar.

Plegats:

La Clara es va agafar del braç d'en Pau, doncs, degut a la pluja caiguda dies enrere, les fulles estaven reduïdes a una pasta llefiscosa i podia ser molt fàcil relliscar. I així, recolzada en qui tant havia estimat i, encara ocupava el seu cor, van començar a caminar.

Varen anar parlant fins arribar a la vella alzina on havien gravat, molts anys enrere, les inicials dels seus noms entrelligades. Recordar moments d'adolescència els feia somriure, i, les preguntes i respostes del que havien fet fins aquell moment no van faltar.

De sobte, la Clara li va dir que estava promesa i que la boda seria imminent.

En Pau va quedar en silenci i un calfred li va recórrer l'esquena. Es va empassar la saliva i mig ennuega't li va preguntar:

“¿L'estimes? Si no n'estàs segura no et casis”, i, va afegir amb una veu quasi imperceptible degut a la sorpresa: *“¿Per què has vingut? ¿Tens previst quedar-te un dies”?*

La Clara mirant-lo va respondre dolçament: *“no sento per ell el que sento per a tu i he vingut per esbrinar si els teus sentiments encara perduren i són iguals que els meus. En quan si penso quedar-me uns dies, depèn de tu, si tu vols, em quedaré per sempre”.*

Van tornar a la casa d'en Pau agafats per la cintura, i, després de sopar, davant la llar de foc contemplant com cremava la llenya, ell li va dir: *“T'estimo Clara i sempre t'estimaré. Si et quedes, cada dia al teu costat serà el dia més important de la meua vida”.* Ella, mentre l'escoltava, arrupida sota els seus braços li anava acariciant el pit. En Pau, delectant-se d'aquell moment, va fer realitat aquell somni que havia ocupat el seu cor des de feia molts anys... acariciar el cos de la Clara. Plegats, van experimentar l'èxtasi sublim que ocasiona la unió de dues persones que, a més... s'estimen.

Després d'uns dies plujosos va sortir el sol i ho van aprofitar per esmorzar al porxo.

En aquestes, va arribar un cotxe conduït per la mare de la Clara. Van fer les salutacions pertinents, i ella va justificar la seva presència dient que, en no rebre resposta a les trucades que havia fet a la Clara, i, sospitant el que podia estar passant, havia decidit parlar amb ella personalment.

No hi va haver retrets. Va escoltar les raons que li exposava la Clara i només va dir: *“fes el que et dicti el cor, jo en el meu dia no ho vaig fer i després me n'he penedit tota la vida. Ara bé, crec que el teu promès es mereix que vagis a parlar amb ell i li expliquis la situació”.*

Van sopar plegats, però, la mare de la Clara no es va quedar a dormir.

En el moment del comiat i després d'una abraçada, va obrir la bossa que duia i li va donar un gran paquet de sobres lligats amb una cinta tot dient: *“són les cartes que en Pau et va escriure. Mai les vaig obrir. Sé que no hauria d'haver-les amagat i ho lamento, però, en aquell moment, vaig pensar que era el millor per a tu. Espero que ho compreguis i em perdonis”.*

La Clara, després de reflexionar el que havia dit la seva mare i veient que tenia raó, va anar a parlar amb el seu promès. Malgrat el mal tràngol que va passar, va tornar al costat d'en Pau alliberada i tranquil·la d'haver fet el que calia.

I així va començar una nova etapa en les seves vides.

Quan el treball ho requeria passaven algun temps separats, ella, acudia a les sales on exposaven els seus quadres i ell recorria el món amb la seva batuta. Però, quan es retrobaven, l'amor i el desig eren els protagonistes.

I van anar passant els anys: la Clara va arribar a ser una pintora famosa tal com havia desitjat, i, en Pau, va continuar com a gran director d'orquestra. Malgrat els hagués agradat tenir fills, aquest desig, no es va acomplir, i, ho van acceptar com una cosa més del seu destí.

Però, aquest, els tenia reservada una batzacada que mai haguessin sospitat.

Feia temps que la Clara s'oblidava de petits detalls: on deixava les claus, els noms de les persones... i li va comentar en Pau. Aquest, sense donar-hi importància li va dir que era normal, que quan un es va fent gran la memòria falla en moltes ocasions.

Ella no n'estava convençuda i va insistir en que quedaria més tranquil·la si anaven a veure el metge que sempre els havia atès i amb qui hi havia una bona amistat.

El diagnòstic els va deixar corpresos. La Clara estava en un principi de la malaltia d'Alzheimer.

En sortir de la consulta, el fred i una boira feixuga, encara va accentuar més el desànim de tots dos. La Clara plorava tant que en Pau, amb molta tristesa i sense dir cap paraula, només la va abraçar fortament.

Després de dos anys d'haver-li diagnosticat la malaltia, la Clara va començar a empitjorar.

Malgrat encara conversava molt bé, feia coses discordants: deixava la planxa a la nevera, la roba bruta dins el rentaplats... i, quan se n'adonava del que havia fet es desesperava i deia que acabaria sent una càrrega per ell, que arribaria a avorrir-la, i que, amb aquestes condicions, no valia la pena viure.

En Pau veient que el comportament de la Clara s'agreujava, la va anar persuadint, mica a mica, per anar a una residència geriàtrica tot dient-li que estarien junts, que no els faltaria res i que estarien atesos per persones especialitzades.

Arribat el dia que van haver de tancar la porta per sempre més del lloc on havien estat tan feliços; recolzats l'un en l'altre i amb una gran tristesa, van emprendre el camí que els portaria cap un futur incert.

I així van començar l'etapa definitiva en les seves vides.

Ja feia quatre anys que eren a la residència i no solament la Clara havia empitjorat, sinó que també la salut d'en Pau s'havia anat deteriorant.

Les mans li tremolaven; caminava amb dificultat doncs sentia un gran dolor els ossos i les pastilles que li donaven feien poca cosa. Malgrat tenia la ment lúcida, no trobava distracció en res, només vivia ansiós pendent de... la seva Clara.

No s'apartava d'ella ni de nit ni de dia; li parlava recordant-li moments en que van experimentar una felicitat sense límits; posava música que a ella li agradava per veure si feia alguna reacció, i, quan feia sol, la treia a passejar amb cadira de rodes pel jardí d'allà on residien; però, la Clara, sempre tenia els ulls posats a l'infinit.

En Pau, a pesar que estava esgotat, volia passar tots els moments al seu costat per si feia alguna mostra de millora. Encara tenia l'esperança que es descobria un medicament perquè tot tornés a ser com abans. I, amb aquesta esperança, pregava a Déu fes un miracle.

Els metges veient l'esforç que feia, van aconseguir persuadir-lo perquè dormís en una altra habitació i així, al menys a la nit, podria descansar. En Pau escoltant les seves raons i veient que eren plenes de saviesa, a contracor, els va fer cas.

Una nit es va despertar amb un gran neguit i va mirar l'hora; eren les 6 del matí, malgrat era d'hora, el cor li deia que anés a veure la Clara.

Passet a passet repenjat en un bastó i d'amagat de les infermeres (doncs a aquella hora estava prohibit sortir de l'habitació), hi va anar.

Va entrar sigil·losament i es va acostar a la Clara. Ella dormia plàcidament i al mirar-la va pensar que, a pesar de la malaltia, el seu rostre encara era bonic. Li va fer un petó i va dir ennuegat per l'emoció: *"Quan t'estimo, has sigut el meu únic i gran amor i sempre seguiràs sent-ho."*

La Clara va obrir els ulls sobtadament com si es despertés d'un mal son, se'l va mirar i li va dir amb veu molt baixeta: *"¿On eres Pau? T'he enyorat tant... ¿Et quedaràs una estoneta amb mi?"* i, agafant-li la mà, la va recolzar sobre el seu pit dient: *"Tinc fred, amor meu, jeu-te al meu costat a veure si puc entrar en calor"*. Amb dificultats ho va fer i la va abraçar. Ella arrupideta dins els seus braços i molt suaument li va dir: *"jo també t'estimo Pau, també has estat el gran amor de la meva vida i, a la teva vora, he estat molt feliç."*

Va ser un moment de lucidesa de la Clara, i... les seves últimes paraules.

La foscor de la nit anava deixant pas a la llum d'un nou dia. Mentre, en Pau, plorava abraçat a la seva Clara. Li hagués agradat tenir les forces suficients per dur-la en braços i junts, fer el camí que condueix a l'infinit.

Cloenda:

Quan l'amor és vertader, malgrat malalties i obstacles, té la força suficient perquè només la mort, s'interposi entre dues persones que veritablement s'estimen.

Maria Mercè Usón